

Det er vigtigt at holde fast i, at de lidelser, som det serbiske styre påførte borgerne i Kosovo, kunne ingen sidde overhørig, i hvert fald ingen, som ville leve videre med sin selvspekt i behold, og det ville vi i Danmark og i NATO og i Europa. Vi holdt ud, og vi holdt sammen, og det har været fuldstændig afgørende.

Engang for ikke længe siden var verden delt op i to: den frie verden på den ene side og så den verden, som levede bag et tungt, uigennemtrængeligt Jerntæppe. I dag deler vi ikke længere verden op på den måde. Tværtimod har vi grund til at sige, at vores humanistiske værdier har vundet genklang i mange af de lande, som tidligere var lukkede, totalitære regimer.

Lande som Polen, Tjekkiet, Ungarn og ikke mindst de baltiske lande er klare eksempler på lande, der har taget de grundlæggende, universelle værdier til sig med fokus på respekten for det enkelte menneske og dets rettigheder, taget det til sig på en meget afgørende måde. De lande har påbegyndt en proces, hvor de er på vej ind i det politiske, økonomiske og forsvarsmæssige samarbejde i Europa. En fantastisk ny situation, som er bærekraft og hovedlinje i alt det udenrigspolitiske arbejde, regeringen står for i Europa.

Men jeg synes også, vi skal huske i dag, at den samfundsform, demokratiet, og de værdier, vi står for, såvel under den kolde krig som i dag, altid vil blive udfordret, ikke er evigt forankrede eller gyldige og taget som selvindlysende alle steder. Og derfor skal vi også være parate til, når alle andre veje er afprøvet og der ikke er andre veje foran os, at bruge det sidste kort: at kæmpe for disse værdier, være parat til at kæmpe for humanismen.

Dér føler jeg at skellet går i fremtiden. Mellem dem, der er parat til at sætte handling bag ordene og kæmpe for menneskers ret til at leve et liv i værdighed i deres eget land og i god sameksistens, og dem, der ikke er parat hertil.

Der vil altid være nogle, som mener: Ikke nu, ikke på den måde. Vi må starte helt forfra, vi må finde en anden vej, vi må tale videre om spørgsmålet, samtidig med at de etniske udrensninger finder sted for vore åbne øjne. Jeg vil sige med det samme: Det er bare ikke os, og det er heldigvis ikke et meget bredt flertal i det danske Folketing.

Det, vi så ske i Kosovo, efterlod ikke på nogen måde nogen tvivl. Vi forsøgte overtalelse

med diplomatiets hjælp. Vi sendte fredsmægler efter fredsmægler af sted. Vi havde OSCE i gang med at analysere, vurdere og se på. De kunne ikke få lov at udføre deres opgave, og mæglerne blev mere og mere hule i deres forklaring på, hvorfor man ikke var nået igennem.

Det nyttede ikke, det sidste kort måtte trækkes, vi måtte sætte hårdt mod hårdt for at sikre humanismen. Det har historien i dette århundrede lært os, og vi er holdt op med at handle mod bedre vidende. Derfor glæder jeg mig over den brede og aldrig svigtende enighed, ikke alene her i Folketinget, men måske endnu vigtigere i hele den brede danske befolkning, vi endnu en gang har set stå sin prøve.

Vi har stået sammen i NATO om at standse undertrykkelsen og udrensningen af et helt folk. Nu skal vi stå sammen om at skabe freden. Det er derfor, vi er her i dag.

Vi har standset myrderierne og udrensningen, nu skal vi vinde freden. Det kræver vedholdenhed, det tager tid, det vil tage år, det vil tage mange år, og jeg håber meget, vi igennem alle de år, vi har foran os, kan holde fast i den indsats for at vinde den fred, også når Kosovo og Balkan ikke længere er på avisens forsider eller blandt topnyhederne i tv-nyhederne. Nu starter det kæmpemæssige arbejde med at genopbygge, hvad Milosevic og ultranationalisterne brød ned.

Kosovos befolkning, ja, den vil aldrig komme over det, som er sket. Dertil har myrderierne og massakrerne på uskyldige været for omfattende. Der vil altid være et sår i deres sjæl og i deres hjerte.

Vi kan måske hjælpe med at lindre det sår, men vi kan især gøre vores for at sikre, at deres liv kan komme til at hænge sammen igen. Vi kan sikre, at de vinder freden med alt, hvad den indebærer af frihed og håb for fremtiden.

Det er opgaven i al sin enkelhed, den er ambitiøs, og den er omfattende, og det er derfor, vi er her i dag. Som da vi besluttede at yde vores indsats i kampen mod Milosevic, så skal vi nu beslutte at yde vores indsats for at sikre freden i dette plagede område af verden. Vi skal beslutte, om Danmark skal deltage i den internationale styrke, som i denne tid rykker ind for at sikre freden i Kosovo.

For regeringen står det fuldstændig klart: Vi skal bidrage. Selvfølgelig skal vi være med til at gøre vores til, at FN's Sikkerhedsråds resolution 1244, som danner rammen for freden i Kosovo, kan føres ud i livet. Og så må vi aldrig nogen